

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS
ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.4367
nr.1718/2005

Dosar

Ședința publică de la 19 septembrie 2005

Președinte: G V - Judecător
R A L - Judecător
I P - Judecător
A S - Magistrat
asistent

S-au luat în examinare recursurile declarate de pârâții Direcția Regională Vamală B și Ministerul Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva sentinței civile nr.356 din 1 martie 2005 a Curții de Apel B - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal s-au prezentat: recurentul-pârât Ministerul Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin consilierul juridic E M și intimata-reclamantă S.C."X"SA , prin consilierul juridic M T, lipsă fiind recurenta-pârâtă Direcția Regională Vamală B.

Procedura completă.

S-a prezentat referatul cauzei, după care Curtea, constatând pricina în stare de judecată, a acordat părților prezente cuvântul cu privire la recursuri.

Reprezentantul recurentului-pârât Ministerul Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală a solicitat admiterea recursurilor și modificarea sentinței atacate, în sensul respingerii ca neîntemeiată a acțiunii formulate de reclamantă, făcând trimitere la motivele prezentate în scris.

Reprezentantul intimatei-reclamante S.C."X"SA a solicitat respingerea recursurilor, ca nefondate și menținerea sentinței atacate, ca temeinică și legală, făcând referire la considerentele prezentate pe larg în întâmpinarea formulată în cauză. Totodată, a menționat că Autoritatea Națională

a Vămilelor a procedat la compensarea din oficiu a sumei

încasate în dosarul de executare ce face obiectul litigiului, fapt dovedit cu adresa nr.9741 din 5 septembrie 2005 a Biroului Vamal T, pe care o depune la dosar în copie conformă cu originalul, și care, arată intimata, reprezintă o recunoaștere implicită a faptului că executarea silită a fost abuzivă.

CURTEA

Asupra recursurilor de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin acțiunea înregistrată la 5 noiembrie 2004 reclamanta S.C."X"SA a solicitat anularea deciziei nr.311 din 6 octombrie 2004 emisă de Ministerul Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală și a proceselor verbale nr.24181, emis la 16 iulie 2004 și nr.22709, nr.22711 și nr.22710, toate emise la 5 iulie 2004 de Autoritatea Națională a Vămirilor -Direcția Regională Vamală B.

În motivarea acțiunii reclamanta arată că la 16 iulie 2004 a primit de la Direcția Regională Vamală B somațiile emise în dosarul de executare nr.3095/2004 și procesele verbale menționate mai sus, prin care s-au calculat în sarcina sa dobânzi de întârziere/penalități de întârziere în sumă totală de ... lei, care reprezintă debite vamale aferente nevămuirii în termen a gazelor naturale importate din Comunitatea Statelor Independente în perioada 1992 - 1995.

Mai arată că organele de specialitate ale Curții de Conturi au stabilit în sarcina R N E obligații de plată a comisionului vamal în sumă de lei, cu majorări de întârziere aferente delei, precum și plata TVA în sumă de lei, cu majorările de întârziere aferente de lei, în final Colegiul jurisdicțional al Camerei de Conturi a municipiului B, prin sentința nr.61 din 31 octombrie 1996, obligând R N E numai la plata comisionului vamal și a majorărilor de întârziere aferente, respingând cererea de obligare și la plata TVA aferentă importurilor de gaze naturale din perioada 1992 - 1995.

Arată și că, chiar dacă există o hotărâre definitivă și irevocabilă prin care s-a stabilit că nu datorează TVA și

majorări de întârziere pentru gazele naturale importate, totuși Direcția Generală a Vămirilor a procedat la executarea silită a SC R RA, la care aceasta a formulat contestație la executare, la 1 octombrie 1997, contestație care s-a soluționat definitiv și irevocabil la 25 martie 2002 prin admiterea acesteia și întoarcerea executării silită prin restituirea către contestatoarele a sumei de lei executată silit din contul R.

Consideră că nu are calitatea de succesori universali ai RA R SA, ci de succesori cu titlu universal numai pentru obligațiile preluate prin protocolul încheiat de C SA cu reclamanta în urma reorganizării CNE SA, că debitele pretinse de organele vamale nu se regăsesc în protocol, că R SA și-a achitat datoriile vamale, că reclamanta nu trebuie să suporte plata unor majorări/dobânzi de întârziere datorate culpei organelor vamale și că, titlurile executorii privesc penalități/dobânzi de întârziere calculate pentru perioada 6 aprilie 1995 - 30 iunie 2004, fiind incidente și prevederile art.127 alin.1 din Codul de procedură fiscală și art.165 alin. 1 din Codul vamal referitoare la prescripția extinctivă.

Curtea de Apel B - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, prin sentința civilă nr.356 din 1 martie 2005 a admis acțiunea, în sensul că a anulat decizia nr.311/2004 și procesele verbale contestate și a obligat pârâții la plata sumei de lei cu titlu de cheltuieli de judecată către reclamantă.

În motivarea sentinței se reține că în procesele verbale nr.22710/2004, nr.22711/2004 și nr.22709/2004 contribuabil apare SC R SA, o astfel de societate neexistând vreodată, ci RA R SA, care a fost reorganizată prin Hotărârea Guvernului nr.365/1998 și nu mai avea capacitate de folosință la data întocmirii actelor contestate.

Mai reține că reclamanta este succesoarea fostei C SA, care era succesoare a R SA, dar procesele verbale au fost întocmite după ce au avut loc aceste transmisiuni și trebuia ca în procesele verbale să apară denumirea persoanei juridice titulare de drepturi și obligații la data respectivă.

Consideră că și procesul verbal nr.24181/2004 întocmit

pe numele X nu îndeplinește condiția privind obiectul, astfel că și acesta este lovit de nulitate pentru neîndeplinirea unor condiții de formă.

Instanța consideră și că prin decizia civilă nr.1002 din 6 decembrie 2004 pronunțată de Tribunalul B - Secția a III-a

civilă s-a stabilit în mod irevocabil că la data de 25 mai 2004, când s-au emis somațiile pentru executarea debitului principal de lei, dreptul de a cere executarea silită era prescris pentru că era compus din sume calculate la data de 17 septembrie 1997 și că apărarea pârâtei în sensul că prescripția a fost întreruptă nu poate fi reținută deoarece prima executare silită a fost anulată prin sentința civilă nr.11805 din 14 noiembrie 2002 a Judecătoriei S 1 B, rămasă irevocabilă prin decizia civilă nr.497 din 25 martie 2002 a Tribunalului B, iar prin stingerea dreptului la acțiune privind un drept principal se stinge și dreptul la acțiune privind drepturile accesorii.

Împotriva sentinței au declarat recurs Autoritatea Națională a Vămilelor prin Direcția Regională Vamală B, precum și Agenția Națională de Administrare Fiscală. Primul recurs se întemeiază pe dispozițiile art.304 pct.9 din Codul de procedură civilă, considerându-se că instanța a pronunțat hotărârea cu încălcarea și aplicarea greșită a legii.

Se motivează că prin actele constatatoare nr.61-64 din 17 septembrie 1997 s-au stabilit în sarcina R RA datorii vamale în sumă de ... lei, sumă încasată din contul R RA și pentru că procesele verbale de calcul a dobânzilor și penalităților reprezintă accesorii, iar actele respective trebuiau întocmite pe numele R, nu al reclamantei.

Se arată și că prin sentința civilă nr.11805 a Judecătoriei S1 B, rămasă irevocabilă, s-a admis contestația la executare formulată de reclamantă și s-a dispus întoarcerea executării silite prin restituirea sumei de lei către aceasta, dar că la 15 octombrie 2003 s-a transmis către Biroul Vamal T dosarul de executare al reclamantei, având ca titluri executorii actele constatatoare nr.61 -64/1997 și s-a dispus compensarea sumei încasate fără respectarea procedurilor de executare cu alte datorii ale reclamantei, pentru ca

ulterior să se înceapă o nouă procedură de executare silită pentru plata dobânzilor și penalităților, care s-au calculat până la data încasării efective a debitelor.

Susține că R nu a contestat modul de stabilire a debitului în sumă totală de ... lei calculat prin actele contestatoare nr.61-64/1997, ci numai măsura executării silite a acestei sume și că prin încasarea sumei în baza actelor

constatatoare nr.61 -64/1997 a fost întreruptă prescripția în ce privește posibilitatea calculării unor diferențe de drepturi vamale.

Consideră că la data întocmirii proceselor verbale nr.22709 -20711/2004 și nr.24181/2004, prin care s-au calculat dobânzi și penalități de întârziere, debitul în sumă de ... lei, stabilit prin actele constatatoare nr.61-64/1997, nu era prescris și că dobânzile și penalitățile aferente acestui debit s-au stabilit ulterior semnării protocolului de predare-preluare încheiat de reclamantă cu C SA.

Agenția Națională de Administrare Fiscală critică sentința pentru nelegalitate, susținând că dobânzile și penalitățile de întârziere stabilite prin procesele verbale contestate în prezenta cauză, în sumă de ... lei, sunt aferente debitului principal de ...lei stabilit prin actele constatatoare nr.61-64/1997, debit încasat prin poprire din contul R RA.

Mai susține că reclamanta nu a contestat modul de stabilire a debitului în sumă de lei, ci numai măsura executării silite a acestei sume și că instanța a constatat greșit că s-a prescris dreptul de a cere executarea silită a debitului principal de lei și a dobânzilor și penalităților aferente, termenul de prescripție fiind întrerupt prin încasarea sumei la bugetul statului, conform prevederilor art.16 alin.1 lit.c și art.17 din Decretul nr.167/1958.

Consideră că nu este întemeiată nici motivarea instanței că procesele verbale emise de organele vamale sunt nule, deoarece reclamanta este succesoarea R RA. Arată că dobânzile și penalitățile de întârziere s-au calculat în conformitate cu actele normative aplicabile pe parcursul perioadei în care acestea au curs .

Intimata-reclamantă a formulat întâmpinare, solicitând ca recursurile să fie respinse ca nefondate.

Menționează că dreptul de a cere executarea silită este prescris, pentru că și dreptul de executare silită a debitului principal este prescris, nefiind întreruptă prescripția deoarece executarea silită a fost anulată de două ori, iar de la data nașterii dreptului (1 ianuarie 1998) și până la 16 iulie 2004 au trecut mai mult de 5 ani.

Consideră că și procesele verbale contestate sunt nule, întrucât nu cuprind elementele prevăzute sub sancțiunea nulității de art.42 din Codul de procedură fiscală.

Mai consideră că nici nu are calitate procesuală pasivă în faza de executare silită pentru că este numai succesor cu titlu particular pentru obligațiile preluate prin protocolul de predare-preluare încheiat cu C SA.

În ce privește fondul cauzei, arată că R nu datora pentru importul de gaze naturale din perioada 1992 - 1995 decât suma de lei, achitată la 29 mai 1997 și că reclamanta nu poate fi obligată la plata unor alte sume stabilite arbitrar de către organul vamal, contrar unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile.

Ambele recursuri vor fi respinse ca nefondate.

Corect a reținut instanța de fond că procesele verbale nr.22710, nr.22711 și nr.22709, toate emise la 5 iulie 2004, sunt lovite de nulitate pentru că la data emiterii lor R RA nu mai exista, aceasta fiind transformată în C SA, care la rândul său a fost transformată în 4 societăți comerciale, printre care și intimata S.C."X" SA.

De altfel, în procesele verbale contestate se stabilesc obligații bugetare în sarcina debitorului SC R SA, când în realitate nu exista o societate comercială cu această denumire, ci o regie autonomă, respectiv RA R SA.

Conform prevederilor art.45 din Codul de procedură fiscală, „Lipsa unuia dintre elementele actului administrativ fiscal, referitoare la numele, prenumele și calitatea persoanei împuternicite a organului fiscal, numele și prenumele ori denumirea contribuabilului, a obiectului actului administrativ sau a semnăturii persoanei împuternicite a organului fiscal, cu excepția

prevăzută la art.42 alin.3, atrage nulitatea acestuia...".
Art.42 alin.2 din cod prevede elementele pe care trebuie obligatoriu să le cuprindă un act administrativ fiscal, printre care și datele de identificare a contribuabilului și obiectul actului, cu arătarea motivelor de fapt și a temeiului de drept, excepție făcând actul administrativ fiscal emis prin intermediul mijloacelor informatice, pentru care nu e necesară semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal și ștampila organului emitent.

Organul fiscal era obligat să prevadă obligațiile pentru persoana juridică titulară de drepturi și obligații de la data emiterii actelor de executare, cu menționarea expresă a persoanei juridice originare a obligației bugetare, ceea ce nu a făcut.

În ce privește procesul verbal nr.24181 din 16 iulie 2004, nici acesta nu îndeplinește condiția referitoare la obiect, neîndi-cându-se natura și titlul de creanță care stabilește debitul principal la care s-au calculat dobânzile și penalitățile de întârziere în discuție.

În afară de faptul că procesele verbale contestate sunt nule pentru neîndeplinirea unor condiții de formă prevăzute de art.45 raportat la art.42 alin.2 din Codul de procedură fiscală, sub sancțiunea nulității, trebuie reținut că, în ce privește debitul principal de lei, prin hotărâre judecătorească irevocabilă s-a stabilit că dreptul de a solicita executarea silită era prescris, reținându-se că debitul se compunea din sume calculate până la data de 17 septembrie 1997 prin actele constatatoare nr. 61-64 din 17 septembrie 1997.

Nu poate fi reținută susținerea recurentelor că prescripția dreptului de a cere executarea silită a fost întreruptă conform art.16 din Decretul nr.167/1958, prin executarea debitului și că un nou termen curge de la 25 martie 2003, când s-a pronunțat decizia civilă nr.497 de către Tribunalul B, deoarece prescripția nu s-a întrerupt, conform art.16 alin.2 din același decret, dacă cererea de executare silită a fost respinsă, anulată, dacă s-a perimat ori s-a renunțat la ea.

În cazul de față, cererea de executare silită a debitului principal a fost respinsă, astfel că în baza prevederilor

art.1 alin.2 din Decretul nr.167/1958 prin stingerea dreptului la acțiune pentru debitul principal se stinge și dreptul la acțiune pentru drepturile accesorii, respectiv pentru dobânzile /majorările și penalitățile de întârziere pretinse derivând din debitul de lei.

Pentru considerentele arătate mai sus, în temeiul art.299 și art.312 din Codul de procedură civilă, se vor respinge ambele recursuri ca nefondate.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII**

DECIDE:

Respinge recursurile declarate de pârâții Direcția Regională Vamală B și Ministerul Finanțelor Publice - Agenția

Națională de Administrare Fiscală împotriva sentinței civile nr.356 din 1 martie 2005 a Curții de Apel B - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, ca nefondate.

Pronuțată în ședință publică, astăzi 19 septembrie 2005.

**JUDECĂTOR,
R,**

JUDECĂTOR,

JUDECĂTOR,

**MAGISTRAT ASISTENT,
A.S**